Viorel MARINEASA

HEXAMERONUL

Nici vorbă de coborât. Se aşteptaseră la vijelie, dar n-au crezut că va fi aşa de vârtoasă şi că va dura atât de mult. Ziceai că-n orice clipă cubul de beton se poate desprinde şi că o să-i poarte cu totul prin văzduh. Abia de mai stabileau legătura radio cu baza şi cu cei de la poale. Pentru măsurători doar Terente se-ncumeta uneori să iasă, ţinându-se straşnic de cablul ce-l conducea spre aparate. Noroc că apucaseră să taie două oi atunci când stihia abia se dezlănţuise. Pus de cioban, cu încă doi, să vadă de turmă cât el le venea de hac mioarelor, Mirel se trezise aproape-n căldare, neştiind cum să stăpânească puhoiul zăpăcit, nici cum să dialogheze cu câinii ce-l târcoleau ameninţător. L-au scos de acolo mai mult mort decât viu - Terente râdea să se prăpădească, în vreme ce-i căra în spinare pumnii lui ca nişte berbeci -, l-au înfofolit, l-au depus în faţa focului şi i-au aşezat dinainte, într-un borcan de muştar, votcă amestecată cu sirop de afine.

Meteorologii se arătau calmi, mai pomeniseră aşa ceva în luna iulie, numai o parte din lumea de adunătură dădea semne de panică. Mirel chiţăia isteric, înecându-se cu băutura, că luni e musai să fie la serviciu, altfel bossul, care-l pândeşte de mult, o să-l dea afară. “Du-te”, făcea Terente, “hai, du-te” - hohotea la concurenţă cu grozăvia ce încerca să vină peste ei.

Treptat, spiritele s-au mai liniştit. S-au reluat partidele de rummy, de table şi de pocker. Femeile bârfeau în preajma oalelor fumegânde.

Deci foiau geologi, păstori, pădurari, cărăuşi, turişti şi, bineînţeles, oamenii de la staţie. Singurul care s-a rupt de ei, Partenie, campion naţional de judo la juniori, zăcea ore-n şir, fără a-şi lepăda completul de schior, pe o laviţă de lângă sobă, cu faţa la perete. Nici la mâncare nu reuşeau să-l pună în fund. Pe când ceilalţi dormeau, a observat Terente, se scula pe furiş şi înfuleca la nimereală, apoi ieşea în tindă, ca să se sloboadă în butoiul de lângă uşa masivă de metal. Revenea la locul său şi, o dată aşezat, rămânea aşa, ca un butuc, netulburat de ce se petrecea în jur.

Deosebirea dintre zi şi noapte o făceai după ceas, căci negura era egală, compactă şi, ai fi zis, veşnică.

1. “...obişnuitul chef cu prelungiri de la terminarea liceului...” Partenie îşi dădu seama că e glasul studentului sau al proaspătului inginer. “Căsoaia aparţinea unchiului Doiniţei sau, în orice caz, era a statului, dar el avea drepturi depline asupra ei. Mă aflam în mare lav cu Doiniţa şi simţeam

momentul s-o păcălesc. Nu face farafastâcuri, Doinița, doar ştii că aşa gândesc bărbații. Am atras-o spre fundul curții, unde… ce să vezi? în pragul unei cocioabe, de care habar n-aveam (Doinița, drace, tu m-ai lăsat să muşc!), Fery, orbul cel lungan, cunoscut de tot cartierul, cu concubina lui, Maruşa cocoşata, nu mai răsărită decât statul mesei, se împreunau cu mare tămbălău. Amândoi goi puşcă, el - pinocchio uriaş, făcut numai din scândurele, ea - pe lângă bețe - noduri şi gâlci. Erau, pesemne, tare beți, el îi vomita întruna pe spinare, dar nu se oprea din zbânțuială, iar ea, suită pe-un scaun şi proptită de prichici, îl întărâta cu indicații porcoase, pe când ghebul i se unduia neverosimil, parcă voind să-i părăsească trupul, şi borâtura ăluia, mereu înnoită, dădea, în bătaia lunii, o strălucire de argint şi mătase cărnii crescute chinuit şi pielii pline de zbârcituri…” Şi cât de serafici se plimbau prin mahala orbul şi cocoşata cât era ziua de lungă, ținându-se copilăreşte de mână! Absolventul conchise că, deşi amândoi, el şi Doinița, pândindu-se, sperau s-o facă în acea seară, multă vreme după căsătorie au fost obstaculați de clămpăneala îngrozitoare a amorului dintre Fery şi Maruşa.

2. În altă noapte (sau zi?) îi fu dat să audă cum o sfădea nevasta şefului de stație meteo pe cea a fostului mecanic, cei din urmă mutați acum la oraş şi veniți la vechii colegi să-şi petreacă o parte din concediu, decât să stea în poziție de drepți în fața unor chelneri O.N.T. molcomi la servit, dar spurcați la vorbă şi la apucături…

“Ai crezut că-s proastă şi nu observ. Te momea în pivniță, apoi te punea să te apleci asupra poloboacelor, iar el îşi făcea mendrele în timp ce gâlgâitul motorinei astupa gâfâiala şi sudălmile lui groase, dar şi țipetele tale mici şi prefăcute. Sau te îndemna să urci scara de la pod, ca să-şi poată vârî scăfârlia cheală şi asudată sub fustele tale. Da-da, ştiați că mă chinuiți, de aceea nu alegeați ceasul sau locul, era destul să aibă poftă unul din doi”. Cealaltă se prefăcea că plânge, se jura pe nişte morminte că nu-i adevărat, că…

3. … îşi aminti cum, cu o săptămână înainte de potop, Didina, amanta geologului, l-a găsit (sigur că îl spionase şi-i luase urma) printre Stâncile-n Cruci, unde el făcea nudism. Acolo ea l-a deflorat cu multă delicatețe. “Partenie, voinicul meu, stânjenelul meu neatins”, neştiind că bestia de geolog (furios şi excitat) vedea totul ca-n palmă de pe Creasta Suguşată, uzând de binoclul lui țais (Zeiss!). La cabană, când bruta căutătoare de comori ale adâncurilor l-a pocnit, putea să-i aplice un yusei-goshi, dar şi-a oprit gestul în aer cu gândul la Didina. Neiertată eroare şi slabă cunoaştere

a şmecheriei muiereşti, căci a doua zi ea nici măcar nu-l învrednici cu o privire, pitită toată pisicos între barba agresivă şi burdihanul plin de sine al geologului!

Adormi Partenie şi visă bucile ei maiestuoase. Trădătoare şi maiestuoase.

4. ...banalele poveşti ale oierilor, ieşite probabil din chiar închipuirea lor îmbolnăvită de sălbăticie şi singurătate, despre fârtați ce trăiau cu mioare, cu măgărițe, cu vulpi, cu iepuroaice...

5. ...prostănacul de Terente, hohotind aiurea, de-abia înțelegeai ce voia să spună. Că se hăituiau două găşti de băiețandri pe malul Mureşului. Că perechea a apărut ca din cer. Că ăla era înalt, serios, mustăcioară, costum, cravată, pantofi din piele întoarsă. Că aia îşi scosese încălțările şi le ținea c-un deşt de baretă. Mică, dar nu bondoacă, sâni opulenți, picioare un pic răsucite, bună de prăsilă, ha-ha! “Spune-mi cu cine l-ai făcut, nenorocito, spune-mi cu cine l-ai făcut!” “Iartă-mă, iartă-mă!” - şi cârdul de copii după ei, pe plajă, fără ca asta să-i deranjeze. “Tare-aş fi curios să ştiu ce s-a ales”, îşi încheie Terente istoria lui nesărată.

6. Ultima noapte a fost lungă cât una polară. Amețeală, ruşine şi frică, asta ar fi, după Partenie, formula ce s-ar potrivi. Scandalul s-a întâmplat cu adevărat sau doar e rodul jocului combinatoriu urmat de micile mizerii îngrămădite în spațiul cubic? Profitând de o uşoară destindere a vremii, cine a riscat să părăsească stațiunea? Ciobanu’ cel rău cu Doinița? Cărăuşul imberb cu Didina? El însuşi o fi luat-o din loc, într-un elan de ubicuitate? Dar de ce în compania consoartei mecanicului? Destul că iată-i pe toți porniți în căutare, cu lămpaşe, cu lanterne chinezeşti, în urma cotigii ce desluşeşte prin zăpadă drumul îngust. Uite-i la intrarea peşterii Uierului, unde-i întâmpină, ca de obicei, ciceronele beat tot timpul, cu aceeaşi poantă - “stalactita - sus, stalagmita - jos, țineți minte: stalactată - stalagmamă, mama dedesubt, tata peste ea”. Cu greu îl fac să priceapă că doi dintre cei de la stație au plecat pe furtună, precar echipați, şi că n-au ajuns la punctul următor. “Da, zice ghidul peşterii, cineva a forțat grilajul şi a intrat, eu am constatat fapta, fără lămpi de carbid sunt pierduți; başca pârâul subteran, care trebuie că s-a umflat nebunatic...” Nici vorbă să-i caute, ar însemna să crape până la unul.

În cele din urmă l-au convins să pătrundă în hăul pe alocuri tumultuos. I-au găsit când nu mai sperau, într-o fundătură ce putea lesne să scape demersului explorator. Confundându-i cu binecunoscutele depuneri calcaroase, ghidul se mira de nefireasca poziție stalactată-

stalagmamă. De fapt aveau în față nişte siluete descărnate, aflate într-o tandră şi abjectă învălmăşire, succesiune de ascuțişuri şi protuberanțe măcinate de frenezia unei imposibile asamblări. Cineva murmură: “Orbul şi Cocoşata”. Călăuza trase o zbierătură: “Naşul să vină cu cinstea!”

“Să facem reconstituirea, tovarăşi”. Toți se întoarseră: bravul plutonier venit din vale intra şi el în scenă.

“Picură, nu se opresc din picurare”, bolborosi, brusc pleoştit, ghidul şi mai trase un gât de trăscău. o

(Din volumul **Dicasterial**, Editura Arhipelag, Târgu-Mureş, 1995)

